

Eelotsuse küsimus

Kas nõukogu 13. detsembri 2004. aasta direktiiv 2004/114/EÜ⁽¹⁾ kolmandate riikide kodanike riiki lubamise kohta õpingute, õpilasvahetuse, tasustamata praktika või vabatahtliku teenistuse eesmärgil kohustab andma kaalutusõigust kasutamata viisa riiki õpingute eesmärgil sisenemiseks ja seejärel elamisloa vastavalt kõnealuse üliõpilasi käsitleva direktiivi artiklile 12, kui „riiki lubamise tingimused”, see tähendab artiklites 6 ja 7 sätestatud tingimused on täidetud ja puudub alus keelduda viisa andmisest artikli 6 lõike 1 punkti d järgi?

⁽¹⁾ ELT L 375, lk 12.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Administrativen sad — Varna (Bulgaaria) 13. septembril 2013 — „Traum” EOOD versus Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno osiguritelna praktika” — grad Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite Varna

(Kohtuasi C-492/13)

(2013/C 344/83)

Kohtumenetluse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Administrativen sad — Varna

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: „Traum” EOOD

Vastustaja: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno osiguritelna praktika” — grad Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite Varna

Eelotsuse küsimused

1. Kas sellises asjas nagu põhikohtuasi, milles on tuvastatud, et liidu asjaomasesse andmebaasi tehti kanne selle kohta, et kauba soetaja ei ole „käibemaksuseaduse alusel registreeritud isik”, alles pärast kauba tarnimist, kuid kaebaja väidab, et ta näitas üles nõutavat hoolsust, kuna tegi viidatud süsteemi päringu, mis on aga dokumenteerimata, on direktiivi 2006/112/EÜ artikli 138 lõikes 1 sätestatud maksuvabastuse tingimus täidetud ja direktiivi artikli 139 lõike 1 teises lõigus viidatud erand ei ole kohaldatav? Et kanne „käibemaksuseaduse alusel registrist kustutatud isiku” staatuse kohta tehti andmebaasi hiljem, nähtub maksuhalduri dokumentide/andmetest.
2. Kas neutraalse maksustamise, proportsionaalsuse ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet rikub haldustava ja kohtuprak-

tika, mille kohaselt on müüjal — või veolepingu alusel kauba saatjal — kohustus tuvastada kauba soetaja allkirja ehtsus ja lahendada küsimus, kas asjaomase allkirja on andnud äriühingu s.t kauba soetaja esindaja, pädev töötaja või kauba soetaja poolt selleks volitatud isik?

3. Kas sellises asjas nagu käesolev on nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ⁽¹⁾ artikli 138 lõikel 1 vahetu õigusmõju ja kas siseriiklik kohus võib viidatud sätet vahetult kohaldada?

⁽¹⁾ Nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiiv 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi (ELT L 347, lk 1).

12. septembril 2013 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Eesti Vabariik

(Kohtuasi C-493/13)

(2013/C 344/84)

Kohtumenetluse keel: eesti

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: G. Braun, L. Nicolae ja L. Naaber-Kivisoo)

Kostja: Eesti Vabariik

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna Majandus- ja Kommunikatsiooniministeeriumi puhul ei ole suudetud tagada reguleeriva funktsiooni tõhusat struktuurilist eraldatust elektroonilisi sidevõrke ja/või — teenuseid pakkuvates ettevõtjates omandi või kontrolliga seotud toimingutest, on Eesti Vabariik rikkunud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/21/EÜ⁽¹⁾ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta artikli 3 lõikest 2 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Eesti Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon on seisukohal, et Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium on hõlmatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/21/EÜ elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste ühise reguleeriva raamistiku kohta (raamdirektiivi) artikli 2 punktis g määratletud mõiste „riigi reguleeriv asutus” reguleerimisalaga ning tema suhtes kohaldatakse raamdirektiivi artikli 3 sätteid, eriti seoses kõnealuse artikli lõikes 2 osutatud struktuurilise eraldatusega.